

Arrest

nr. 277 267 van 12 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Caja de Agua (district San Juan de Lurigancho, Lima) en bent u Peruaans staatsburger. In 2016 werd u in uw taxi eens door twee Peruanen en een Venezolaan overvallen. U deed hiervan aangifte, maar verder weet u niet of de daders werden aangehouden. Sinds 2017 begonnen zich in uw wijk heel wat Venezolaanse inwijkelingen te vestigen. Velen onder hen hielden

er kwalijke levensgewoontes op na en lieten zich in met verschillende vormen van (ernstige) criminaliteit. Zelf had u problemen met een groepje van tien à elf Venezolanen uit uw buurt. In januari 2018 had u voor het eerst een aanvaring met enkelen van hen. Toen Á.(...), een buur, door drie Venezolanen belaagd en bestolen werd, verdedigde u hem door enkele klappen uit te delen. Het ontaardde in een gevecht waarin enkele burens moesten tussenkomen om jullie uit elkaar te halen. Sindsdien dreigde die groep Venezolanen er verbaal mee u van alles aan te doen, omdat u tegen hen was ingegaan. Dit was telkens wanneer jullie wegen elkaar kruisten. Een week na het gevecht ongeveer, op een moment dat de bedreigingen al waren begonnen, deed u een poging om in het politiekantoor van Caja de Agua klacht in te dienen. Dit lukte echter niet. De politieambtenaar die u aansprak kwam immers met smoesjes aanzetten om niets te moeten doen. Zo was er volgens hem onvoldoende personeel en moest u zelf uw belagers naar het kantoor brengen. U trok daarop naar een ander politiekantoor, maar daar verklaarden ze zichzelf niet bevoegd voor feiten die zich in Caja de Agua hadden afgespeeld. Hierna deed u geen pogingen meer om van uw wedervaren aangifte te doen, temeer daar u bang was dat u zelf met de politie in de problemen kon komen omdat u zelf ook aan het gevecht met de Venezolanen had deelgenomen. Intussen bleven de bedreigingen maar duren – ook uw zoon had in die periode een tweetal aanvaringen met hen met wat geduw en getrek tot gevolg, uw echtgenote werd door hun echtgenotes verbaal geïntimideerd en uw dochter werd wel eens onrespectvol bejegend – en bleven er Venezolanen naar uw wijk overkomen. Aangezien men in Peru niet zo eenvoudig van woonplaats kan veranderen en prompt elders werk kan vinden – elders in Peru zou u ook problemen met misdadigers kunnen hebben –, besloot u op aanraden van familieleden die al in België woonden in juli 2018 naar België te verhuizen. Na uw vertrek werd ook uw gezin van gelijkaardige bedreigingen als u het slachtoffer. U en uw echtgenote verzochten uiteindelijk op 15 mei 2020 om internationale bescherming. U verklaarde uit vrees voor de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst niet naar Peru te kunnen terugkeren. Voor uw minderjarige dochter vreest u dat ze vatbaar is voor geweld tegen vrouwen. Uw zoon verblijft momenteel in Spanje, waar hij studeert. In september 2019 kwam uw schoonzus (...), die op 10 juni 2020 om internationale bescherming verzocht, jullie hier vervoegen. Ze vertrok ook uit Peru door de welig tierende misdaad in haar woonplaats.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw dochter; een kopie van het paspoort van uw zoon; uw huwelijksakte; een kopie van de identiteitskaart van uw zoon en van uw dochter; een onvolledig artikel over de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst; een Belgisch gezinssamenstellingscertificaat; een puntenlijst van uw heden in Spanje studerende zoon; en een attest ter staving van de schoolgang van uw dochter in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst hebben jullie uw problemen met een groepje van tien à elf Venezolanen door verschillende tegenstrijdigheden en merkwaardigheden niet aannemelijk gemaakt. Zo zei u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u problemen had met een groep jongens tussen de 22 en de 25 jaar oud (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), terwijl u op het Commissariaat-generaal meende dat ze tussen de 25 en de 35 jaar oud waren (CGVS, p. 7). Verder is het opmerkelijk dat u verklaarde tussengekomen te zijn toen Á.(...), een buurman, door die groep Venezolanen werd overvallen en bestolen – dit was het enige fysieke gevecht waarbij u betrokken was – (CGVS, p. 5-6), daar waar uw echtgenote opperde dat u zich nooit gemoeid had met andermans zaken. Gevraagd of haar echtgenoot, i.e. u, ooit was tussengekomen toen Venezolanen iemand anders overvielen, zei ze te denken van niet: u sprak hen niet

aan. Zij dacht dat de enige confrontatie waarvan u het slachtoffer was begonnen was doordat Venezolanen u begonnen lastig te vallen en respectloos te bekvechten (CGVS echtgenote, p. 5). Dat jullie over de aanleiding van het enige gevecht waarin u betrokken raakte tegenstrijdige verklaringen aflegden, is niet aannemelijk. Merkwaardig is voorts dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat, toen u klacht probeerde in te dienen, er naar de naam van uw belagers werd gevraagd: de politie zei u dat u een naam moest geven, maar u kon geen namen geven (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat, toen u klacht ging indienen – dit was in januari 2018 –, er helemaal niet naar namen werd gevraagd (CGVS, p. 8). Hiermee geconfronteerd, ontkende u dat er in het politiekantoor van Caja de Agua expliciet naar de naam van de personen werd gevraagd en zei u dat er heel algemeen werd gezegd 'wie is het, breng die naar hier' zonder dat er werkelijk naar de namen werd gevraagd (CGVS, p. 16). Deze post-factum uitleg kan echter niet overtuigen, aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk had aangegeven dat van u verwacht werd dat u de naam van uw belagers zou geven en aangezien ook uw echtgenote meende dat er u, toen u klacht ging indienen een drietal maanden voor uw vertrek in juli 2021, naar de naam van uw belagers werd gevraagd (CGVS echtgenote, p. 4). Bevreemdend is ook dat, toen u aan de politieagent uit de doeken deed wat er zich afgespeeld had en wat er gaande was, u zelf niet eens spontaan informatie over de woonplaats van uw belagers, die u kende, zou gegeven hebben (CGVS, p. 8). Aansluitend hierbij is het hoogst merkwaardig dat u beweerde dat u na uw poging tot klacht in Caja de Agua naar een politiekantoor in een ander district trok om klacht in te dienen (CGVS, p. 7-9), terwijl uw echtgenote hiervan absoluut niet op de hoogte was (CGVS echtgenote, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken poneerde u verder dat uw zoon met de Venezolanen tweemaal een fysieke confrontatie had (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal had u het over één schermutseling, met wat geduw en getrek en een schaafwonde tot gevolg (CGVS, p. 10-12). Ook uw echtgenote had het slechts over één confrontatie (CGVS echtgenote, p. 6). Hiermee geconfronteerd, zei u dat er inderdaad een tweede confrontatie was tussen uw zoon en vermoedelijk die Venezolanen (CGVS, p. 16). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan evenwel niet als afdoende uitleg in aanmerking worden genomen. Opvallend is tot slot dat u geen geüpdatete informatie had over de aanwezigheid van de groep Venezolanen met wie u problemen had in uw wijk. Zo erkende u niet eens te weten of ze er heden nog steeds wonen en er ook niet naar te vragen (CGVS, p. 15). Nochtans heeft u in de wijk familieleden, zoals uw moeder, die hier ten tijde van uw onderhoud al een maand verbleef, en uw vader, wonen (CGVS, p. 2) en kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zo volledig mogelijk informeert naar al die elementen die enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees. Uw rechtvaardiging, met name dat uw moeder door covid niet veel [in jullie wijk] buiten kwam (CGVS, p. 15), kan, gelet op haar reis naar België, uiteraard niet overtuigen. Gelet op het geheel van deze bevindingen heeft u uw confrontatie met een groepje Venezolanen niet aannemelijk gemaakt, waardoor u evenmin de bedreigingen die hieruit voortvloeiden aangetoond heeft.

Het loutere feit dat jullie, i.e. uw echtgenote, uw zoon, uw dochter en u, op straat door rokende en rondlummelende Venezolanen met kwalijke levensgewoonten mondeling werden lastig gevallen – jullie werden net zoals andere buurtbewoners door hen zonder enige aanleiding zonder respect met lelijke woorden aangesproken waarbij jullie niet specifiek geviséerd werden – (CGVS echtgenote, p. 6-8) is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan er overigens nog gewezen worden op een bijkomende tegenstrijdigheid. Daar waar u zei dat uw echtgenote last had van de echtgenotes van de Venezolanen die u lastig vielen – ze staken mondeling de draak met haar en intimideerden haar – (CGVS, p. 11), zei zijzelf dat het enkel mannen waren die haar lelijke woorden toewierpen (CGVS echtgenote, p. 7).

Jullie vrees voor jullie dochter, met name dat ze vatbaar is voor geweld tegen vrouwen en dat ze betast, verkracht en zelfs vermoord zou kunnen worden (CGVS, p. 15; CGVS echtgenote, p. 9), heeft voorts een hypothetisch karakter, aangezien ze vooralsnog geen slachtoffer is geworden van fysiek geweld ten aanzien van haar. Ook uw echtgenote werd hier nog nooit slachtoffer van (CGVS, p. 15-16; CGVS echtgenote, p. 8-9).

U verwees voorts naar de enorme criminaliteit in uw regio van herkomst. Om dit aan te tonen, legde u een onvolledig artikel neer (CGVS, p. 4; p. 12-15; CGVS echtgenote, p. 3; p. 8-10). Deze door u aangehaalde algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst en de door u in dit verband aangehaalde voorbeelden (u en familieleden van u werden enkele keren het slachtoffer van criminaliteit: u werd overvallen in uw taxi en uw echtgenotes gsm en handtas werden gestolen) houden evenmin verband met de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. De door u geschetste criminaliteit is ook

onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de overvallen waarvan u het slachtoffer werd – jullie erkennen dat, zelfs al is het in Peru frequenter, dit overal ter wereld zou kunnen gebeuren (CGVS, p. 15; CGVS echtgenote, p. 8-9) – geen reden voor u waren om Peru te verlaten: indien u de problemen met de groep Venezolanen, waaraan geen geloof kan worden gehecht, niet had gehad, had u Peru niet verlaten (CGVS, p. 13-14). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van (gewelddadige) criminelen niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

Dat de door u aangehaalde veiligheidssituatie in uw regio van herkomst onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgeschakeld te worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade wordt tevens bevestigd door uw houding en deze van uw directe familieleden.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat, ofschoon uw ouders in hetzelfde district als u woonden, ze hier op bezoek zijn gekomen en hierna naar Peru zijn teruggekeerd: uw vader kwam hier van november 2020 tot februari 2021 en uw moeder was hier ten tijde van uw persoonlijk onderhoud en was van plan om in februari 2022 naar Peru terug te keren (CGVS, p. 2). Ook de moeder van uw echtgenote kwam hier recent op bezoek en keerde naar Peru terug. Nochtans woonde zij volgens u in een nog gevaarlijkere wijk dan jullie (CGVS, p. 16; CGVS echtgenote, p. 2; CGVS schoonzus, p. 7).

Ook dient vastgesteld te worden dat u sinds juli 2018 en uw echtgenote sinds februari 2019 in België verblijven, waarna jullie hier (meer dan) een jaar illegaal verbleven alvorens pas op 15 mei 2020 om internationale bescherming te verzoeken. Uw ter rechtvaardiging ingeroepen onwetendheid over de asielprocedure (CGVS, p. 3; p. 5; CGVS echtgenote, p. 2-3) kan niet worden weerhouden. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet heeft gedaan.

Uw houding en deze van uw directe familieleden, met name jullie laattijdig verzoek om internationale bescherming en de terugkeer van uw ouders naar jullie district, dat jullie omwille van de criminaliteit ontvlucht zouden zijn, staan haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad.

Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve kan, betreffende uw inspanningen om hier in te burgeren – jullie legden in dit verband een schoolattest van uw dochter neer – (CGVS, p. 4; p. 15; CGVS echtgenote, p. 3), nog opgemerkt worden dat dit evenmin een motief is dat resorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is voorgaand motief niet relevant.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, uw burgerlijke staat, de identiteit en nationaliteit van uw kinderen en uw zoons verblijf in Spanje, waar hij studeert, wordt niet getwijfeld.

Inzake het asielverzoek van uw schoonzus werd ook een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Caja de Agua (district San Juan de Lurigancho, Lima) en bent u Peruaans staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielmotieven baseert op deze die door uw echtgenoot werden aangehaald. Zo bevestigde u dat er zich sinds 2017 veel Venezolanen in uw wijk vestigden en dat ze veel misdaad veroorzaakten. Uw echtgenoot en uw zoon vochten zelfs elk één keer met hen. Ook wierpen ze jullie lelijke woorden toe. Bovendien werd u twee keer slachtoffer van een diefstal, waarbij uw gsm en uw handtas werden gestolen. In februari 2019 kwam u hier in België uw echtgenoot vervoegen, die eerder in juli 2018 Peru al had verlaten. Jullie verzochten op 15 mei 2020 om internationale bescherming. U verklaarde uit vrees voor de misdaad in uw regio van herkomst niet naar Peru te kunnen terugkeren. Voor uw minderjarige dochter vreest u dat ze betast, verkracht en zelfs vermoord zou kunnen worden. Uw zoon verblijft momenteel in Spanje, waar hij studeert. In september 2019 kwam uw zus (...), die op 10 juni 2020 om internationale bescherming verzocht, jullie hier vervoegen. Ze vertrok ook uit Peru door de welig tierende misdaad in haar woonplaats. Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort en uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale

bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst hebben jullie uw problemen met een groepje van tien à elf Venezolanen door verschillende tegenstrijdigheden en merkwaardigheden niet aannemelijk gemaakt. Zo zei u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u problemen had met een groep jongens tussen de 22 en de 25 jaar oud (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), terwijl u op het Commissariaat-generaal meende dat ze tussen de 25 en de 35 jaar oud waren (CGVS, p. 7). Verder is het opmerkelijk dat u verklaarde tussengekomen te zijn toen Á.(...), een buurman, door die groep Venezolanen werd overvallen en bestolen – dit was het enige fysieke gevecht waarbij u betrokken was – (CGVS, p. 5-6), daar waar uw echtgenote opperde dat u zich nooit gemoeid had met andermans zaken. Gevraagd of haar echtgenoot, i.e. u, ooit was tussengekomen toen Venezolanen iemand anders overvielen, zei ze te denken van niet: u sprak hen niet aan. Zij dacht dat de enige confrontatie waarvan u het slachtoffer was begonnen was doordat Venezolanen u begonnen lastig te vallen en respectloos te bekvechten (CGVS echtgenote, p. 5). Dat jullie over de aanleiding van het enige gevecht waarin u betrokken raakte tegenstrijdige verklaringen aflegden, is niet aannemelijk. Merkwaardig is voorts dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat, toen u klacht probeerde in te dienen, er naar de naam van uw belagers werd gevraagd: de politie zei u dat u een naam moest geven, maar u kon geen namen geven (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat, toen u klacht ging indienen – dit was in januari 2018 –, er helemaal niet naar namen werd gevraagd (CGVS, p. 8). Hiermee geconfronteerd, ontkende u dat er in het politiekantoor van Caja de Agua expliciet naar de naam van de personen werd gevraagd en zei u dat er heel algemeen werd gezegd ‘wie is het, breng die naar hier’ zonder dat er werkelijk naar de namen werd gevraagd (CGVS, p. 16). Deze post-factum uitleg kan echter niet overtuigen, aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk had aangegeven dat van u verwacht werd dat u de naam van uw belagers zou geven en aangezien ook uw echtgenote meende dat er u, toen u klacht ging indienen een drietal maanden voor uw vertrek in juli 2021, naar de naam van uw belagers werd gevraagd (CGVS echtgenote, p. 4). Bevreemdend is ook dat, toen u aan de politieagent uit de doeken deed wat er zich afgespeeld had en wat er gaande was, u zelf niet eens spontaan informatie over de woonplaats van uw belagers, die u kende, zou gegeven hebben (CGVS, p. 8). Aansluitend hierbij is het hoogst merkwaardig dat u beweerde dat u na uw poging tot klacht in Caja de Agua naar een politiekantoor in een ander district trok om klacht in te dienen (CGVS, p. 7-9), terwijl uw echtgenote hiervan absoluut niet op de hoogte was (CGVS echtgenote, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken poneerde u verder dat uw zoon met de Venezolanen tweemaal een fysieke confrontatie had (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal had u het over één schermutseling, met wat geduw en getrek en een schaafwonde tot gevolg (CGVS, p. 10-12). Ook uw echtgenote had het slechts over één confrontatie (CGVS echtgenote, p. 6). Hiermee geconfronteerd, zei u dat er inderdaad een tweede confrontatie was tussen uw zoon en vermoedelijk die Venezolanen (CGVS, p. 16). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan evenwel niet als afdoende uitleg in aanmerking worden genomen. Opvallend is tot slot dat u geen geüpdatete informatie had over de aanwezigheid van de groep Venezolanen met wie u problemen had in uw wijk. Zo erkende u niet eens te weten of ze er heden nog steeds wonen en er ook niet naar te vragen (CGVS, p. 15). Nochtans heeft u in de wijk familieleden, zoals uw moeder, die hier ten tijde van uw onderhoud al een maand verbleef, en uw vader, wonen (CGVS, p. 2) en kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zo volledig mogelijk informeert naar al die elementen die enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees. Uw rechtvaardiging, met name dat uw moeder door covid niet veel [in jullie wijk] buiten kwam (CGVS, p. 15), kan, gelet op haar reis naar België, uiteraard niet overtuigen. Gelet op het geheel van deze bevindingen heeft u uw confrontatie met een groepje Venezolanen niet aannemelijk gemaakt, waardoor u evenmin de bedreigingen die hieruit voortvloeiden aangetoond heeft.

Het loutere feit dat jullie, i.e. uw echtgenote, uw zoon, uw dochter en u, op straat door rokende en rondlummelende Venezolanen met kwalijke levensgewoonten mondeling werden lastig gevallen – jullie werden net zoals andere buurtbewoners door hen zonder enige aanleiding zonder respect met lelijke woorden aangesproken waarbij jullie niet specifiek geviséerd werden – (CGVS echtgenote, p. 6-8) is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan er overigens nog gewezen worden op een bijkomende tegenstrijdigheid. Daar waar u zei dat uw echtgenote last had van de echtgenotes van de Venezolanen die u lastig vielen – ze staken mondeling de draak met haar en intimideerden haar – (CGVS, p. 11), zei zijzelf dat het enkel mannen waren die haar lelijke woorden toewierpen (CGVS echtgenote, p. 7).

Jullie vrees voor jullie dochter, met name dat ze vatbaar is voor geweld tegen vrouwen en dat ze betast, verkracht en zelfs vermoord zou kunnen worden (CGVS, p. 15; CGVS echtgenote, p. 9), heeft voorts een hypothetisch karakter, aangezien ze vooralsnog geen slachtoffer is geworden van fysiek geweld ten aanzien van haar. Ook uw echtgenote werd hier nog nooit slachtoffer van (CGVS, p. 15-16; CGVS echtgenote, p. 8-9).

U verwees voorts naar de enorme criminaliteit in uw regio van herkomst. Om dit aan te tonen, legde u een onvolledig artikel neer (CGVS, p. 4; p. 12-15; CGVS echtgenote, p. 3; p. 8-10). Deze door u aangehaalde algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst en de door u in dit verband aangehaalde voorbeelden (u en familieleden van u werden enkele keren het slachtoffer van criminaliteit: u werd overvallen in uw taxi en uw echtgenotes gsm en handtas werden gestolen) houden evenmin verband met de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. De door u geschetste criminaliteit is ook onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de overvallen waarvan u het slachtoffer werd – jullie erkenden dat, zelfs al is het in Peru frequenter, dit overal ter wereld zou kunnen gebeuren (CGVS, p. 15; CGVS echtgenote, p. 8-9) – geen reden voor u waren om Peru te verlaten: indien u de problemen met de groep Venezolanen, waaraan geen geloof kan worden gehecht, niet had gehad, had u Peru niet verlaten (CGVS, p. 13-14). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van (gewelddadige) criminelen niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

Dat de door u aangehaalde veiligheidssituatie in uw regio van herkomst onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgeschakeld te worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade wordt tevens bevestigd door uw houding en deze van uw directe familieleden.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat, ofschoon uw ouders in hetzelfde district als u woonden, ze hier op bezoek zijn gekomen en hierna naar Peru zijn teruggekeerd: uw vader kwam hier van november 2020 tot februari 2021 en uw moeder was hier ten tijde van uw persoonlijk onderhoud en was van plan om in februari 2022 naar Peru terug te keren (CGVS, p. 2). Ook de moeder van uw echtgenote kwam hier recent op bezoek en keerde naar Peru terug. Nochtans woonde zij volgens u in een nog gevaarlijkere wijk dan jullie (CGVS, p. 16; CGVS echtgenote, p. 2; CGVS schoonzus, p. 7).

Ook dient vastgesteld te worden dat u sinds juli 2018 en uw echtgenote sinds februari 2019 in België verblijven, waarna jullie hier (meer dan) een jaar illegaal verbleven alvorens pas op 15 mei 2020 om internationale bescherming te verzoeken. Uw ter rechtvaardiging ingeroepen onwetendheid over de asielpprocedure (CGVS, p. 3; p. 5; CGVS echtgenote, p. 2-3) kan niet worden weerhouden. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet heeft gedaan.

Uw houding en deze van uw directe familieleden, met name jullie laattijdig verzoek om internationale bescherming en de terugkeer van uw ouders naar jullie district, dat jullie omwille van de criminaliteit ontvlucht zouden zijn, staan haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad.

Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve kan, betreffende uw inspanningen om hier in te burgeren – jullie legden in dit verband een schoolattest van uw dochter neer – (CGVS, p. 4; p. 15; CGVS echtgenote, p. 3), nog opgemerkt worden dat dit evenmin een motief is dat ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is voorgaand motief niet relevant.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, uw burgerlijke staat, de identiteit en nationaliteit van uw kinderen en uw zoons verblijf in Spanje, waar hij studeert, wordt niet getwijfeld.

Inzake het asielverzoek van uw schoonzus werd ook een weigeringsbeslissing genomen.”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw paspoort en uw identiteitskaart, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:
“- artikel 1, 2 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;

- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/5^{quater} § 4 van de wet van 15 december 1980;
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen);
- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;
- beoordelingsfout”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, in zoverre zij aanvoeren dat de bestreden beslissingen werden genomen buiten de daartoe wettelijk vastgelegde termijnen en het bijgevolg niet gerechtvaardigd is dat de notities van de persoonlijke onderhoudsamen met de bestreden beslissingen werden verstuurd en zij bijgevolg hun opmerkingen er niet op hebben kunnen geven, niet kunnen worden gevolgd.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, het grondgebied van het Rijk onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd, en hij zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*. Verzoekers leiden hieruit ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure. Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Hierin wordt duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*.

Verzoekende partijen tonen in dit kader daarnaast overigens niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren van het feit dat hun verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kunnen immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van hun relaas.

Mede gelet op het voorgaande, kunnen verzoekende partijen verder in het geheel niet worden gevolgd waar zij verweerder verwijten dat deze *in casu* gebruikt heeft gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 57/5^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te betekenen op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.

Artikel 57/5^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.

De rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, waar verzoekende partijen in het verzoekschrift naar verwijzen kan in deze geen toepassing vinden, gezien het Hof in artikel 57/5^{quater}, § 4, de verwijzing naar artikel

57/6, § 2, en de verwijzing naar artikel 57/6, § 3 vernietigde, in zoverre zij betrekking heeft op de beslissingen inzake ontvankelijkheid die niet worden genomen in het kader van de grensprocedure bedoeld in artikel 57/6/4 (GwH nr. 23/2021 van 25 februari 2021, B.58-B.60 en B.65-B.67 (p. 81-84 en 87-91), (B.S. 20 april 2021). *In casu* gaat het niet over de toepassing van artikel 57/6, §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet of om beslissingen inzake de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming.

Verder tonen verzoekende partijen in dit kader op generlei wijze aan dat of op welke wijze zij door de voormelde gang van zaken in hun rechten zouden zijn geschaad, en dit op zulke wijze dat dit een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen zou kunnen rechtvaardigen. Het vermoeden, zoals bepaald in artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, dat verzoekende partijen worden geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van hun persoonlijk onderhoud, geldt in het onderhavige geval immers uiteraard niet.

Verzoekende partijen hebben bovendien de mogelijkheid om, middels het onderhavige verzoekschrift en in het kader van onderhavig beroep de nodige opmerkingen te formuleren over en hun rechten te doen gelden met betrekking tot de notities van hun persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daarenboven verhinderde ook niets hen ertoe om eventuele bijkomende stukken die zij nodig en dienstig achtten ter adstructie van hun verzoek om internationale bescherming en die door verweerder (nog) niet mee in de beoordeling werden betrokken in de bestreden beslissingen neer te leggen in het kader van de huidige beroepsprocedure. Verzoekende partijen hebben deze mogelijkheid, dit blijkens een lezing van het verzoekschrift met kennis van zaken, dan ook benut.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partijen evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst hebben jullie uw problemen met een groepje van tien à elf Venezolanen door verschillende tegenstrijdigheden en merkwaardigheden niet aannemelijk gemaakt. Zo zei u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u problemen had met een groep jongens tussen de 22 en de 25 jaar oud (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), terwijl u op het Commissariaat-generaal meende dat ze tussen de 25 en de 35 jaar oud waren (CGVS, p. 7). Verder is het opmerkelijk dat u verklaarde tussengekomen te zijn toen Á.(...), een buurman, door die groep Venezolanen werd overvallen en bestolen – dit was het enige fysieke gevecht waarbij u betrokken was – (CGVS, p. 5-6), daar waar uw echtgenote opperde dat u zich nooit gemoeid had met andermans zaken. Gevraagd of haar echtgenoot, i.e. u, ooit was tussengekomen toen Venezolanen iemand anders overvielen, zei ze te denken van niet: u sprak hen niet aan. Zij dacht dat de enige confrontatie waarvan u het slachtoffer was begonnen was doordat Venezolanen u begonnen lastig te vallen en respectloos te bekvechten (CGVS echtgenote, p. 5). Dat jullie over de aanleiding van het enige gevecht waarin u betrokken raakte tegenstrijdige verklaringen aflegden, is niet aannemelijk. Merkwaardig is voorts dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat, toen u klacht probeerde in te dienen, er naar de naam van uw belagers werd gevraagd: de politie zei u dat u een naam moest geven, maar u kon geen namen geven (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat, toen u klacht ging indienen – dit was in januari 2018 –, er helemaal niet naar namen werd gevraagd (CGVS, p. 8). Hiermee geconfronteerd, ontkende u dat er in het politiekantoor van Caja de Agua expliciet naar de naam van de personen werd gevraagd en zei u dat er heel algemeen werd gezegd ‘wie is het, breng die naar hier’ zonder dat er werkelijk naar de namen werd gevraagd (CGVS, p. 16). Deze post-factum uitleg kan echter niet overtuigen, aangezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk had aangegeven dat van u verwacht werd dat u de naam van uw belagers zou geven en aangezien ook uw echtgenote meende dat er u, toen u klacht ging indienen een drietal maanden voor uw vertrek in juli 2021, naar de naam van uw belagers werd gevraagd (CGVS echtgenote, p. 4). (...) Aansluitend hierbij is het hoogst merkwaardig dat u beweerde dat u na uw poging tot klacht in Caja de Agua naar een politiekantoor in een ander district trok om klacht in te dienen (CGVS, p. 7-9), terwijl uw echtgenote hiervan absoluut niet op de hoogte was (CGVS echtgenote, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken poneerde u verder dat uw zoon met de Venezolanen tweemaal een fysieke confrontatie had (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal had u het over één schermutseling, met wat geduw en getrek en een schaafwonde tot gevolg (CGVS, p. 10-12). Ook uw echtgenote had het slechts over één confrontatie (CGVS echtgenote, p. 6). Hiermee geconfronteerd, zei

u dat er inderdaad een tweede confrontatie was tussen uw zoon en vermoedelijk die Venezolanen (CGVS, p. 16). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan evenwel niet als afdoende uitleg in aanmerking worden genomen. Opvallend is tot slot dat u geen geüpdatete informatie had over de aanwezigheid van de groep Venezolanen met wie u problemen had in uw wijk. Zo erkende u niet eens te weten of ze er heden nog steeds wonen en er ook niet naar te vragen (CGVS, p. 15). Nochtans heeft u in de wijk familieleden, zoals uw moeder, die hier ten tijde van uw onderhoud al een maand verbleef, en uw vader, wonen (CGVS, p. 2) en kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zo volledig mogelijk informeert naar al die elementen die enigszins in verband staan met de kern van zijn vrees. Uw rechtvaardiging, met name dat uw moeder door covid niet veel [in jullie wijk] buiten kwam (CGVS, p. 15), kan, gelet op haar reis naar België, uiteraard niet overtuigen. Gelet op het geheel van deze bevindingen heeft u uw confrontatie met een groepje Venezolanen niet aannemelijk gemaakt, waardoor u evenmin de bedreigingen die hieruit voortvloeiden aangetoond heeft.

Het loutere feit dat jullie, i.e. uw echtgenote, uw zoon, uw dochter en u, op straat door rokende en rondlummelende Venezolanen met kwalijke levensgewoonten mondeling werden lastig gevallen – jullie werden net zoals andere buurtbewoners door hen zonder enige aanleiding zonder respect met lelijke woorden aangesproken waarbij jullie niet specifiek geviséerd werden – (CGVS echtgenote, p. 6-8) is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan er overigens nog gewezen worden op een bijkomende tegenstrijdigheid. Daar waar u zei dat uw echtgenote last had van de echtgenotes van de Venezolanen die u lastig vielen – ze staken mondeling de draak met haar en intimideerden haar – (CGVS, p. 11), zei zijzelf dat het enkel mannen waren die haar lelijke woorden toewierpen (CGVS echtgenote, p. 7).

Jullie vrees voor jullie dochter, met name dat ze vatbaar is voor geweld tegen vrouwen en dat ze betast, verkracht en zelfs vermoord zou kunnen worden (CGVS, p. 15; CGVS echtgenote, p. 9), heeft voorts een hypothetisch karakter, aangezien ze vooralsnog geen slachtoffer is geworden van fysiek geweld ten aanzien van haar. Ook uw echtgenote werd hier nog nooit slachtoffer van (CGVS, p. 15-16; CGVS echtgenote, p. 8-9).

U verwees voorts naar de enorme criminaliteit in uw regio van herkomst. Om dit aan te tonen, legde u een onvolledig artikel neer (CGVS, p. 4; p. 12-15; CGVS echtgenote, p. 3; p. 8-10). Deze door u aangehaalde algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst en de door u in dit verband aangehaalde voorbeelden (u en familieleden van u werden enkele keren het slachtoffer van criminaliteit: u werd overvallen in uw taxi en uw echtgenotes gsm en handtas werden gestolen) houden evenmin verband met de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. De door u geschetste criminaliteit is ook onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de overvallen waarvan u het slachtoffer werd – jullie erkenden dat, zelfs al is het in Peru frequenter, dit overal ter wereld zou kunnen gebeuren (CGVS, p. 15; CGVS echtgenote, p. 8-9) – geen reden voor u waren om Peru te verlaten: indien u de problemen met de groep Venezolanen, waaraan geen geloof kan worden gehecht, niet had gehad, had u Peru niet verlaten (CGVS, p. 13-14). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van (gewelddadige) criminelen niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

Dat de door u aangehaalde veiligheidssituatie in uw regio van herkomst onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgeschakeld te worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade wordt tevens bevestigd door uw houding en deze van uw directe familieleden.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat, ofschoon uw ouders in hetzelfde district als u woonden, ze hier op bezoek zijn gekomen en hierna naar Peru zijn teruggekeerd: uw vader kwam hier van november 2020 tot februari 2021 en uw moeder was hier ten tijde van uw persoonlijk onderhoud en was van plan om in februari 2022 naar Peru terug te keren (CGVS, p. 2). Ook de moeder van uw echtgenote kwam hier recent op bezoek en keerde naar Peru terug. Nochtans woonde zij volgens u in een nog gevaarlijkere wijk dan jullie (CGVS, p. 16; CGVS echtgenote, p. 2; CGVS schoonzus, p. 7).

Ook dient vastgesteld te worden dat u sinds juli 2018 en uw echtgenote sinds februari 2019 in België verblijven, waarna jullie hier (meer dan) een jaar illegaal verbleven alvorens pas op 15 mei 2020 om

internationale bescherming te verzoeken. Uw ter rechtvaardiging ingeroepen onwetendheid over de asielpprocedure (CGVS, p. 3; p. 5; CGVS echtgenote, p. 2-3) kan niet worden weerhouden. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet heeft gedaan.

Uw houding en deze van uw directe familieleden, met name jullie laattijdig verzoek om internationale bescherming en de terugkeer van uw ouders naar jullie district, dat jullie omwille van de criminaliteit ontvlucht zouden zijn, staan haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad.

Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve kan, betreffende uw inspanningen om hier in te burgeren – jullie legden in dit verband een schoolattest van uw dochter neer – (CGVS, p. 4; p. 15; CGVS echtgenote, p. 3), nog opgemerkt worden dat dit evenmin een motief is dat resorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is voorgaand motief niet relevant.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielerzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, uw burgerlijke staat, de identiteit en nationaliteit van uw kinderen en uw zoons verblijf in Spanje, waar hij studeert, wordt niet getwijfeld.

Inzake het asielverzoek van uw schoonzus werd ook een weigeringsbeslissing genomen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker beperkt zich vooreerst slechts tot de opmerking dat de verwerende partij hem niet heeft toegelaten opmerkingen te formuleren ten aanzien van de notities van het persoonlijk onderhoud wat betreft de vaststellingen inzake de leeftijd van zijn belagers, doch zonder zijn opmerkingen dienaangaande thans te laten gelden. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot zijn verklaringen inzake de leeftijd van zijn belagers in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekster dan weer laat gelden dat wanneer zij stelde dat haar echtgenoot zich niet moeide met andermans zaken, zij bedoelde dat hij niet zomaar zou tussenkomen voor onbekende derde personen, maar wel voor zijn vriend A., tracht zij haar verklaringen alsnog te laten overeenkomen met deze van haar echtgenoot, doch slaagt hierin hoegenaamd niet in.

Verzoeker verklaarde tussengekomen te zijn toen A. een buurman, door die groep Venezolanen werd overvallen en bestolen – dit was overigens het enige fysieke gevecht waarbij verzoeker betrokken was – (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6), daar waar verzoekster uitdrukkelijk stelde dat hij zich nooit gemoeid had met andermans zaken. Zelfs wanneer expliciet gevraagd werd of verzoeker ooit was tussengekomen toen Venezolanen iemand anders overvielen, zei verzoekster te denken van niet. Verzoekster gaf uitdrukkelijk aan dat de enige confrontatie waarvan haar echtgenoot het slachtoffer was, was begonnen doordat Venezolanen verzoeker begonnen lastig te vallen en respectloos te bekvechten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Het argument dat zij *bedoelde* te zeggen dat haar echtgenoot niet zomaar zou tussenkomen voor onbekende derde personen, maar wel voor zijn vriend A. is dan ook niet meer dan een louter *post factum* verklaring en geheel niet bij machte afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Het is niet aannemelijk dat verzoekende partijen over de aanleiding van het enige gevecht waarin verzoeker betrokken raakte tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Ook waar verzoekster laat gelden in het verzoekschrift dat zij begreep dat haar gevraagd werd of haar echtgenoot op een ander moment, voor andere feiten klacht probeerde in te dienen, waar werd vastgesteld dat verzoeker beweerde dat hij na zijn poging tot klacht in Caja de Agua naar een politiekantoor in een ander district trok om klacht in te dienen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-9), terwijl verzoekster hiervan absoluut niet op de hoogte was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), formuleert zij ook slechts een *post factum* verklaring die geen enkele grondslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Er werd haar immers specifiek gevraagd of haar echtgenoot nog andere pogingen gedaan heeft om klacht in te dienen toen de aangifte in Caja de Agua niet lukte. Overigens werd hierop volgend gevraagd of haar echtgenoot één poging heeft gedaan om klacht in te dien, waarbij verzoekster antwoordde dat zij geloofde van wel (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Er was tijdens het persoonlijk onderhoud dus helemaal geen sprake van andere feiten waarvoor klacht kon worden ingediend. Het argument dat zij begreep dat haar gevraagd werd of verzoeker op een ander moment, voor andere feiten klacht probeerde in te dienen, houdt dan ook geen steek.

Waar verzoeker in het verzoekschrift duidelijk stelt dat er een incident met zijn zoon plaatsvond, maar dat hij geen indicaties heeft dat dit incident verband houdt met zijn eerdere problemen en dat hij dit niet heeft vermeld op het Commissariaat-generaal omdat hij niet wilde overdrijven en verduidelijkt dat hij ook op de Dienst Vreemdelingenzaken geen verband heeft gelegd tussen dit tweede incident en zijn asielmotieven, kan hij ook niet overtuigen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde verzoeker immers “*bij mijn zoon is het wel tweemaal voorgevallen dat er een fysieke confrontatie was*” toen hij in zijn spontaan relaas vertelde over de problemen met de Venezolanen in zijn wijk (Vragenlijst, vraag 3.5), terwijl hij het op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk en herhaaldelijk had over één schermutseling, met enerzijds enkel mondelinge bedreigingen en niets lichamelijk (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) en anderzijds wat geduw en getrek en een schaafwonde tot gevolg (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Ook verzoekster had het slechts over één confrontatie (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker werd bovendien met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch kwam niet verder dan te bevestigen dat er inderdaad een tweede confrontatie was tussen zijn zoon en vermoedelijk die Venezolanen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn dan ook pertinent en correct en blijven gehandhaafd.

Voor zover verzoeker ontkent op de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben gezegd dat de politie naar namen vroeg en dat de politie enkel gevraagd heeft *“wie is het, breng hem naar hier”* gaat hij voorbij aan de verklaringen die hij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk heeft afgelegd. Daar antwoordde verzoeker op de vraag of hij ooit klacht gaan indienen is *“(…) Ik heb wel enkele keren een klacht willen indienen, maar de politie zei dat ik een naam moest geven en ik kon geen naam geven want die personen hebben geen namen”*. Dit is geenszins gelijk te stellen met de verklaring dat de politie zei *“wie is het, breng hem naar hier”*. De Raad stelt overigens vast dat zijn verklaringen hem op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Spaans werden voorgelezen en hij hier geen opmerkingen over had (Vragenlijst, vraag 3.5) en dat hij nadat op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevraagd werd over het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het goed verlopen is, hij een heel goede communicatie had met de interviewer, dat hij zijn zaak heeft uiteengezet, en ontkent hierover opmerkingen te hebben. Meer nog verzoeker stelde zelfs uitdrukkelijk dat het een heel goed gehoor was, de interviewer zelf Spaans sprak en de communicatie vlot verliep (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Bovendien verklaarde verzoekster ook dat er toen verzoeker klacht ging indienen, wel degelijk naar de naam van zijn belagers werd gevraagd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Verzoekende partijen voeren ook aan dat zij niet werden geconfronteerd met hun tegenstrijdige verklaringen en zij bijgevolg hun opmerkingen niet konden laten gelden.

In de eerste plaats moet erop gewezen worden dat artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts voorziet in de verplichting om een verzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, hetgeen overigens is gebeurd tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Hoe dan ook moet opgemerkt worden dat in het verslag aan de Koning bij dit Koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat voormeld artikel 17 de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Verzoekende partijen hebben overigens door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van onderhavig beroep de mogelijkheid gehad om te reageren op alle vastgestelde tegenstrijdigheden. Zij slagen er echter niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren dan wel te weerleggen.

Ook met de stelling dat verzoeker enkel gesteld heeft zich de laatste maanden niet meer te hebben bevraagd over de aanwezigheid van de groep Venezolanen in zijn wijk omwille van de toestand en leeftijd van zijn moeder in de context van de pandemie doet hij geen afbreuk aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing met name dat zijn argument dat zijn moeder door covid niet veel in de wijk buiten kwam (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), gelet op haar reis naar België, uiteraard niet kon overtuigen. De vaststelling dat verzoeker zonder enige valabele reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent de recentste situatie op het thuisfront, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofdte en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er in verzoekers' hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige*

bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Verzoekende partijen tonen niet aan dat er in Peru sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.6. Verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF